

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **O. K.**, narozený „X“, státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupený Marií Kurkovou, advokátkou,
sídlem Školní 10, 147 00 Praha 4,
adresa pro doručování Pod Křížkem 9, 147 00 Praha 4,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2017, č. j. MV-102521-9/SO-2015,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 21. 12. 2017, č. j. MV-102521-9/SO-2015, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 28. 5. 2015, č. j. OAM-4711-13/ZM-2015, kterým nebyla žalobci prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky dle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2018 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť Úřad práce České republiky – krajskou pobočkou pro hlavní město Prahu (dále jen „úřad práce“) vydal nesouhlasné závazné stanovisko ve věci jeho dalšího zaměstnávání. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nejprve rekapituloval průběh správního řízení. Dále uvedl, že nezákonnost rozhodnutí žalovaného spatřuje v nesprávném postupu správního orgánu I. stupně, který žalobce nevyzval k předložení dosavadní pracovní smlouvy na pozici pomocný pracovník v lesnictví, myslivosti, anebo k doložení čísla volného pracovního místa, které by odpovídalo profesi dělník v oblasti výstavby budov. Správní orgán I. stupně nezjistil, o jakou pracovní pozici žalobce usiluje, a přesto požádalo úřad práce o vydání závazného stanoviska. Doplnil, že v podaném odvolání objasnil, o jakou pracovní pozici měl zájem, a doložil číslo volného pracovního místa. Žalovaný však na toto sdělení nijak nereagoval. Žalovaný se rovněž podle žalobce nijak nevyjádřil ke skutečnosti, že žádal o pracovní pozici dělník v oblasti výstavby budov a doložil číslo volného pracovního místa, jak objasnil v podaném odvolání, tedy podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty na jiné pracovní místo u stejného zaměstnavatele SIVEX-STAV, družstvo. Žalobce namítal, že správní orgány z uvedených důvodů nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
3. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí, kterou spatřoval ve skutečnosti, že v jeho případě mělo být aplikováno ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců (nikoliv § 44a odst. 10 zákona o pobytu cizinců), neboť mu nikdy nebyla vydána zaměstnanecká karta. V případě vydání negativního stanoviska měla být aplikována ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců, a správní orgány se měly rovněž zabývat přiměřeností svých rozhodnutí.
4. Žalobce dále namítal, že žalovaný nepřihlédl k dokladům (smlouva o budoucí pracovní smlouvě se společností STRONTEX s. r. o.) předloženým společně s vyjádřením dne 24. 11. 2017, což bylo v rozporu s § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce poukázal na skutečnost, že nemohl zažádat o změnu zaměstnavatele, neboť mu dosud nebyla vydána zaměstnanecká karta. Do doby ukončení předmětného řízení rovněž nemohl podat žádost novou, neboť řízení o nové žádosti by bylo správním orgánem I. stupně ve smyslu § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu zastaveno. Žalobce trval na tom, že žalovaný měl k předloženým dokladům přihlédnout, neboť došlo k likvidaci družstva SIVEX-STAV. Nepřihlédnutím k předloženým dokladům došlo k odepření jeho práva na změnu zaměstnavatele, což je v rozporu s čl. 26 Listiny základních práv a svobod.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný k namítané nesprávné aplikaci § 44a odst. 10 zákona o pobytu cizinců uvedl, že z přechodných ustanovení zákona č. 101/2014 Sb., kterým byl s účinností od 24. 6. 2014 zaveden institut zaměstnanecké karty, vyplývá, že cizinec pobývající na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů za

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

účelem zaměstnání uděleného podle zákona o pobytu cizinců není po nabytí účinnosti tohoto zákona oprávněn požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 zákona o pobytu cizinců, nýbrž je oprávněn požádat o vydání zaměstnanecké karty podle zákona o pobytu cizinců. Doplnil, že v důvodové zprávě k přechodným ustanovením zákona č. 101/2014 Sb. je uvedeno, že podobně bude třeba postupovat v případě cizinců, kteří pobývají na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání vydaného podle staré právní úpravy v případě, že cizinec požádá o prodloužení platnosti k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Při splnění zákonných podmínek se tomuto cizinci povolení k pobytu prodlouží formou zaměstnanecké karty. Žalovaný trval na tom, že z uvedených důvodů byla aplikace § 44a odst. 10 zákona o pobytu cizinců oprávněná, a proto nebylo nutné posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobce. Dále uvedl, že řízení o předmětné žádosti bylo pravomocně ukončeno. Nová žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici u společnosti STRONTEX, s. r. o. by tedy nebyla ve smyslu § 66 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 48 odst. 1 správního řádu pro překážku zahájeného řízení v téže věci zastavena. K ostatním žalobním námitkám žalovaný zcela odkázal na napadené rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem vyslovil souhlas a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 17. 3. 2015 podal žalobce prostřednictvím své zmocněnkyně žádost o zaměstnaneckou kartu, přičemž zaškrtl, že se jedná o žádost o prodloužení. K žádosti žalobce doložil plnou moc, pracovní smlouvu ze dne 16. 3. 2015 se společností SIVEX-STAV, družstvo, podle které je jeho pracovní pozice vymezena jako stavební dělník s místem výkonu práce v Praze. Dále žalobce předložil nájemní smlouvu, kopii poslední strany cestovního dokladu a rozhodnutí úřadu práce ze dne 25. 3. 2014, č. j. 526090/14, kterým bylo žalobci prodlouženo povolení k zaměstnání na dobu od 1. 4. 2014 do 31. 3. 2015, a to u společnosti SIVEX-STAV, družstvo, s druhem práce pomocní pracovníci v lesnictví a myslivosti (92150).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Ze správního spisu soud dále zjistil, že správní orgán I. stupně požádal dne 17. 3. 2015 pro účely prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání o závazné stanovisko. Úřad práce vydal dne 23. 3. 2015 nesouhlasné závazné stanovisko ve věci vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 6 zákona o pobytu cizinců (pro práci stavební dělník, číselný kód 93130). Dne 28. 5. 2015 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí č. j. OAM-4711-13/ZM-2015, kterým nebyla žalobci prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání formou zaměstnanecké karty. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání a v doplnění odvolání jako přílohu přiložil pracovní smlouvu ze dne 16. 3. 2015 uzavřenou se společností SIVEX-STAV, družstvo. Žalobce dále zaslal žalovanému své vyjádření ze dne 24. 11. 2017, spolu se smlouvou o budoucí pracovní smlouvě ze dne 22. 11. 2017 s budoucím zaměstnavatelem společností STRONTEX s. r. o. Následně vydal žalovaný dne 21. 12. 2017 žalobou napadené rozhodnutí.
11. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, kterou žalobce spatřoval v tom, že mu nikdy nebyla vydána zaměstnanecká karta, a žalovaný přesto v jeho případě aplikoval § 44a odst. 10 zákona o pobytu cizinců a nezabýval se přiměřeností dopadů do života žalobce. Žalovaný k tomu v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (srov. odst. 7 na straně 3) uvedl, že žalobce požádal o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty. V průběhu řízení bylo úřadem práce vydáno nesouhlasné závazné stanovisko ve věci dalšího zaměstnávání žalobce. Žalovaný následně postupoval dle § 50 odst. 4 a § 149 odst. 1, 3 správního řádu a dle § 44a odst. 10 zákona o pobytu cizinců a dále konstatoval, že mu nepřísluší hodnotit obsah závazného stanoviska dle své úvahy. V případě vydání nesouhlasného závazného stanoviska neprovádí další dokazování a dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neprodlouží. Žalovaný dle soudu v odůvodnění rozhodnutí přezkoumatelným a zcela dostačujícím způsobem odůvodnil, z jakého důvodu postupoval podle § 44a odst. 10 zákona o pobytu cizinců. Žalobce výše uvedenou námitkou spíše nesouhlasí s vlastním posouzením žádosti, což však není otázkou přezkoumatelnosti, nýbrž zákonnosti rozhodnutí, která bude odůvodněna v následující části rozsudku. Námitka žalobce proto není důvodná.
12. Rovněž námitka žalobce, že se žalovaný nijak nevyjádřil ke skutečnosti, že žádal o pracovní pozici dělník v oblasti výstavby budov a doložil číslo volného pracovního místa, není důvodná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí detailně popsal průběh správního řízení, kde neopomněl uvést, jakou žádost žalobce podal, a jaké pracovní místo u kterého zaměstnavatele podle pracovní smlouvy zastává. Skutečnost, že žalobce žádá o pracovní pozici dělník v oblasti výstavby budov, vzal v potaz již správní orgán I. stupně, neboť v žádosti o závazné stanovisko ze dne 17. 3. 2015 uvedl druh práce: stavební dělník. Žalovaný při posuzování odvolání žalobce rovněž věděl o tom, že žalobce žádá o pracovní pozici dělník v oblasti výstavby budov, neboť měl k dispozici správní spis správního orgánu I. stupně, a rovněž potvrzení závazného stanoviska ze dne 11. 10. 2017, v němž je rovněž uveden druh práce č. 93130, dělníci v oblasti výstavby budov. V napadeném rozhodnutí žalovaný konkrétně neuváděl druh práce: stavební dělník, neboť pracovní pozice žalobce byla vyjasněna již v závazném stanovisku. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjadřoval k pracovní pozici žalobce v souvislosti s vydáním nesouhlasného závazného stanoviska, čímž bylo zřejmé, že se jedná o pracovní pozici dělník v oblasti výstavby, neboť tohoto druhu práce se závazné stanovisko týkalo.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Žalobce správním orgánům vytýkal, že v jeho případě nesprávně aplikovaly § 44a odst. 10 zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce měly aplikovat § 44a odst. 3 téhož zákona.
14. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.*
15. Podle § 44a odst. 10 zákona o pobytu cizinců platí, že *[m]inisterstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 nebo 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky – krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit.*
16. Podle § 35 odst. 3 téhož zákona *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
17. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
18. Podle § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
19. Soud zdůrazňuje, že zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011–81, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Je přitom věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí, či nevpustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po níž jí byl vstup a pobyt povolen (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008–45, a usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04, dostupné na www.usoud.cz). Účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, tudíž musí být skutečně naplněn.
20. Žalobce měl na území České republiky povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s platností od 1. 4. 2014 do 31. 3. 2015. Novelou zákona o pobytu cizinců č. 101/2014 Sb. byl zaveden institut zaměstnanecké karty. Z přechodných ustanovení této novely vyplývá, že cizinec pobývajícím na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání uděleného podle zákona o pobytu cizinců není po nabytí účinnosti tohoto zákona oprávněn požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 zákona o pobytu cizinců, nýbrž je oprávněn požádat o vydání zaměstnanecké karty podle zákona o pobytu cizinců. Prodloužení dlouhodobého pobytu formou zaměstnanecké karty se týká rovněž cizinců, jimž byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání vydaného dle předchozí první úpravy (viz důvodová zpráva k novele č. 101/2014 Sb.). Žalobce si musel být této skutečnosti vědom, neboť dne 17. 3. 2015 požádal o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

karty. Prodloužení dlouhodobého pobytu formou zaměstnanecké karty se tedy týká rovněž žalobce, jemuž byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání vydaný dle předchozí první úpravy.

21. Vzhledem k uvedené skutečnosti bylo nutné, aby žalobce splnil podmínky pro udělení zaměstnanecké karty, ačkoliv mu původně bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Správní orgán I. stupně byl povinen opatřit si závazné stanovisko úřadu práce k zaměstnání žalobce. Toto závazné stanovisko je vydáváno podle § 149 správního řádu a žalovaný i správní orgán I. stupně jím jsou vázáni. V případě negativního stanoviska, včetně potvrzení negativního stanoviska nadřízeným správním orgánem (Ministerstvem práce a sociálních věcí), nemají žalovaný ani správní orgán I. stupně jinou možnost, tak jako tomu bylo v daném případě, než žádosti nevyhovět. Žalovaný ani správní orgán I. stupně totiž nemají možnost věcně závazné stanovisko přezkoumávat.
22. Žalobce se domníval, že správní orgán I. stupně nepostupoval správně, když požádal o vydání závazného stanoviska, aniž by žalobce vyzval k předložení pracovní smlouvy či k doložení čísla volného pracovního místa, které by odpovídalo profesi dělník v oblasti výstavby budov. Námitka žalobce není důvodná, neboť ze správního spisu soud zjistil, že přílohou žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty byla pracovní smlouva ze dne 16. 3. 2015 uzavřená mezi společností SIVEX-STAV, družstvo, a žalobcem. Rovněž ze správního spisu soud zjistil, že tutéž pracovní smlouvu žalobce přiložil k doplnění odvolání ze dne 16. 6. 2015, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 18. 6. 2015. Správní orgán I. stupně tedy neměl povinnost vyzývat žalobce k doložení pracovní smlouvy, neboť tato byla již součástí správního spisu. Správní orgán I. stupně tak mohl rovnou požádat úřad práce o vydání závazného stanoviska. Správní orgán I. stupně tímto způsobem postupoval a jeho postup byl soudem vyhodnocen jako zcela správný.
23. Vedle toho žalobce namítal, že žalovaný nepřihlédl ke smlouvě o budoucí pracovní smlouvě uzavřené dne 14. 11. 2017 mezi společností STRONTEX s. r. o. a žalobcem, ačkoliv žalobce nemohl podat novou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty na příslušnou pracovní pozici u společnosti STRONTEX s. r. o. Žalovaný k tomu v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že ukončení stávajícího zaměstnání a uzavření nové pracovní smlouvy s jiným zaměstnavatelem je ve vztahu k důvodům vydání napadeného rozhodnutí irelevantní, neboť v případě zaměstnanecké karty udělované cizincům jako kontinuální pokračování účelu pobytu lze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty prodloužit výhradně pro téhož zaměstnavatele na tutéž pracovní pozici. Soud se s uvedeným ztotožňuje a k tomu dodává, že žalobci nic nebránilo zažádat o nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem (nového) zaměstnání, nicméně by se k nové pracovní pozici a zaměstnavateli musel znovu vyjádřit úřad práce ve svém závazném stanovisku.
24. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že shledal žalobu v mezích žalobních bodů zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, navíc je ani nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. dubna 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.